

MARTA FARTELOVÁ

MOTÝL

VÔŇA
TVOJEJ DUŠE

MARTA FARTELOVÁ

VÔNA
TVOJEJ DUŠE

Copyright © Marta Fartelová 2016
Design © Motýl design 2016
Cover photo © Nina Buday / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-103-9

MARTA FARTELOVÁ

VÔNA
TVOJEJ DUŠE

Voľné pokračovanie románu „Život na pôžičku“

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Ak vás niekto pustí tak blízko, že cítite, ako vonia jeho duša,
dýchajte zhlboka...*

(neznámy autor)

Podakovanie

Na začiatok by som sa chcela poďakovať všetkým svojim čitateľkám, ktoré mali chuť prežívať s mojimi postavami z knihy „Život na pôžičku“ ich osudy aj naďalej. Niektoré boli úprimne rozhorčené z toho, že sa nedozvedeli, aký osud stretol Michaelu a jej rodinu, a vďaka nim som začala byť zvedavá aj ja, a tak som dala svojim hrdinom ďalší priestor. Písať pokračovanie románu bola pre mňa úplne nová skúsenosť a som za ňu nesmierne vďačná. Priestor totiž nedostali len moji hrdinovia, ale aj ja. Mohla som lepšie vytvárať ich charaktery, zamyslieť sa nad tým, ako veľmi minulosť ovplyvňuje našu budúcnosť, mala som možnosť ponoriť sa hlbšie, oveľa hlbšie...

Ďalej by som sa chcela poďakovať Matke a Maťovi Bočkayovcom. Boli pre mňa skvelými poradcami pri opise skúseností s „predčasniatkami“. Trpezlivo a úplne otvorene odpovedali na všetky moje otázky a vrátili sa so mnou do obdobia, ktoré pre nich určite bolo neľahké. Bez nich by som si nevedela predstaviť chod neonatologického centra, každodenné strasti i radosti rodičov, ktorí úzkostlivo čakajú na deň, keď si budú môcť svoje dieťaťko odniesť domov.

Inšpiráciu som čerpala aj z knihy „Diagnóza F50“, kde autorka Gabina Weissová veľmi úprimne popísala svoju osobnú skúsenosť s anorexiou a bulímiou. Vďaka jej otvorenej spovedi som sa dokázala aspoň sčasti vžiť do pocitov, ktoré zmietajú dievčatami postihnutými touto chorobou, touto formou závislosti.

Veľmi dôležitou časťou každej mojej knihy je jej názov. Vždy túžim, aby bol dostatočne poetický a tiež trochu metaforický, a aby čitateľa zaujal. Tentoraz som dlho nevedela nájsť ten správny názov a priznám sa, že som bola z toho už značne nervózna a nespokojná. Až pri písaní posledných stránok jedna moja priateľka,

Ivetka Adamovičová, objavila krásne motto: „Ak vás niekto pustí tak blízko, že cítite, ako vonia jeho duša, dýchajte zhlboka...“ A mne pri jeho čítaní okamžite napadol názov. Ivetka, som rada, že máš záľubu v týchto krásnych a silných výrokochoch.

Srdečná vďaka patrí aj môjmu vydavateľstvu Motýľ. Som šťastná, že si už desať rokov užívam ich dôveru ako spisovateľka, ale aj príjemnú priateľskú atmosféru ako človek.

Ďakujem aj mojej drahej mamine za to, že stále zostáva mojou prvou a najdôležitejšou kritičkou. Láska ku knihám, ktorú mi vstúpila, zostala mojou celoživotnou vášňou.

Ďakujem svojim neúnavným fanúšikom – môjmu ockovi, sestre Lucke a priateľkám Alenke a Kike, ktoré mi v poslednej dobe dokázali silu priateľstva.

Obrovská vďaka patrí mojim dcéram Martuške a Ninke, ktoré sú mojím najväčším životným úspechom. Som šťastná, že ma podporujú, že pri mne stoja a majú so mnou trpezlivosť.

Na záver sa chcem poďakovať človeku, ktorý ma naučil vnímať svet okolo seba úplne inak a vďaka ktorému som spoznala oveľa farebnejšiu škálu emócií. Verím, že toto všetko som pretavila aj do svojich kníh, ktoré tak získali nový rozmer, a že som prestala klzať po povrchu a prenikla hlbšie.

MICHAELA

1. kapitola

Sedela som za stolom, ťukala do klávesnice a občas som vzhliadla na monitor. Keď som zistila, že moje prsty behajúce po klávesoch vytvorili len nesúvislú spleť nič neznamenajúcich písmen, otrávene som si vzdychla.

„Čo sa deje?“ Elena zaregistrovala môj sklúčený povzdych. Nikdy jej nič neušlo. Nebola všetečná ako niektoré moje kolegyně, ktoré skúmali svoje okolie len preto, aby mohli roznášať klebety. Len ma príliš dlho a dobre poznala a vždy rozoznala zmenu mojej nálady.

Odvrátila som zrak od monitora, pootočila sa na stoličke smerom k svojej kolegyni a priateľke a uškrnula som sa: „Prezradíš mi konečne, kde máš zaparkovanú metlu?“

„Dievča moje, ty si taká čitateľná, že nepotrebujem žiadne nadprirodzené schopnosti.“

„Pevne verím, že len pre teba,“ povedala som popravde. A hneď ako som tie slová vyslovila, som si bolestne uvedomila, že najviac vo mne vedel čítať Adam. Vedel odhadnúť moju náladu z výrazu tváre, z farby hlasu, vedel mi v očiach čítať moje myšlienky a túžby.

Elena na mňa súcitne pozrela: „Za posledné obdobie si sa naučila skrývať svoje emócie aj myšlienky, takže pre okolie si sa naozaj stala záhadou,“ skonštatovala veľmi pravdivo. „Ja ťa

však poznám pridlho na to, aby som ti nevedela čítať v očiach, a to aj napriek tej maske, čo si si nasadila.“

„Klamanie sa stalo chlebom mojím každodenným,“ povedala som s trpkosťou v hlase. Keď som sa zoznámila s Adamom, začala som klamať najprv samu seba, keď som sa presviedčala, že to nič neznamená, že je to len kamarát. Neskôr, keď náš vzťah prerástol do mimomanželského pomeru, som začala klamať celé svoje okolie – svojho manžela, deti, kolegov, priateľov a pokúsila som sa aj Elenu, ktorá mi však nenaletela. A keď Adam tragicky zahynul, zanechal po sebe obrovské tajomstvo, ktoré som nosila pod srdcom. O tomto tajomstve vedeli len Elena, moja mama a môj brat. Od všetkých troch som si vynútila prísahu, že si ho zoberú so sebou do hrobu. Vedela som, že to je obrovská záťaž nielen pre nich, ale hlavne pre mňa. No považovala som to za najlepšie riešenie.

„Nebud' na seba taká prísna,“ hrešila ma Elena. „Rozhodla si sa podľa svojho najlepšieho svedomia a držíš sa svojho rozhodnutia.“

Odfrkla som, znechutená sama sebou: „Už mi veľa možností vzhľadom na okolnosti nezostalo.“

„Michaela,“ karhavo a prísne na mňa pozrela. „Lutuješ, čo sa stalo? Keby si sa mohla vrátiť späť v čase, zmenila by si svoje rozhodnutie? Urobila by si niečo inak?“

Jej otázka, ktorá vo mne vyvolala náhlu záplavu spomienok, mi vohnala slzy do očí: „Samozrejme, že neľutujem,“ povedala som skoro nečujne.

„Prosím? Nepočula som!“

„Že neľutujem,“ skúsila som odvetiť o niečo hlasnejšie.

„Ako? Nepočujem!“ okríkla ma Elena ešte raz a mne vtedy doplo, že počuje veľmi dobre, len chce, aby som svoje vlastné slová počula hlavne ja.

Pozrela som na ňu a silným a ráznym hlasom som odvetila: „Nelutujem nič! Nelutujem ani minútu z toho, čo som prežila s Adamom! A už vôbec nelutujem, že nosím pod srdcom jeho dieťa! Bolo to to najkrajšie, čo ma v živote postretlo,“ dodala som úplne jednoznačne a bez pochybností.

Elena sa pousmiala. Nebol to víťazoslávny úškrn, len jemný, nežný, súcitný a pohládajúci úsmev, ktorým mi dávala najavo, že chápe moju bolesť, ale vždy ma bude nútiť, aby som nezabúdala na šťastie, ktoré je za mojím smútkom schované. „Keď sme si teraz tak krásne ujasnili podstatu, konečne mi povedz, čo sa deje.“

Už som sa nebránila: „Je to už deväťdesiatdva dní, odkedy Adam odišiel. Myslela som si, že jeho obraz začne postupne blednúť, no ja ho vidím stále rovnako zreteľne, je tu so mnou, každý deň, každú hodinu, každú minútu. Neviem ho dostať z hlavy, zo srdca, z duše...“ Adam bol mojou prvou myšlienkou, keď som sa ráno zobudila, a poslednou, kým som upadla do spánku. Mala som pocit, že je neustále pri mne ako moje druhé schizofrenické ja. V duchu som sa s ním radila, kým som spravila rozhodnutie, chválila som sa mu, keď sa mi niečo podarilo, sťažovala, keď mi niekto ublížil.“

„Snáď nečakáš, že za tri mesiace naňho zabudneš, že za taký krátky čas to prebolí?“ spýtala sa Elena. „Nebol nejakou letnou láskou, ktorá odíde rovnako rýchlo, ako príde,“ dodala. „Zlatko, už len podľa toho mi je to jasné, že počítáš každý deň, ktorý si strávila bez neho.“

Pritakala som: „To ani nečakám. Viem, že to bude trvať dlho, kým to prebolí, ak to vôbec niekedy prebolí,“ nechcela som byť pesimistická, ale neverila som, že môj smútok za Adamom sa môže niekedy stratiť. Len som veľmi dúfala, že sa bude aspoň pomaly, kúsok po kúsku znižovať. Že krásne

spomienky na prežité chvíle začnú postupne prevažovať nad smútkom z nezvratného faktu, že som ho navždy stratila. No zatiaľ sa nedialo nič, zatiaľ z tej neznesiteľnej bolesti a smútku neubudol ani malý kúsok. „No ja mám pocit, že si musím pripomínať, že Adam zomrel.“

Elena vstala zo stoličky, postavila sa ku mne a pohladkala ma po tvári: „Ale to je asi jediná cesta, že si to budeš denno-denne pripomínať. Je totiž ťažké tomu uveriť. Aby však mohlo začať liečenie, aby sa mohli začať hojiť rany, musíš vziať do úvahy fakt, že Adam je naozaj mŕtvy, že na tom sa nič nemení,“ povedala tvrdo a jednoznačne. „Prepáč mi, že som na teba taká tvrdá.“

„Nie si tvrdá,“ zaševelila som. „Som ti vďačná, že ma ešte vládzeš počúvať,“ bola som úprimne vďačná za jej trpezlivosť. Smútok bol ako smrtiaci plyn, bez vône a farby, zakrádal sa pri mne nečujne, nízko a zákerne. Potom náhle a bez varovania zaútočil, udrel ma z celej sily do prs, stiahol mi hrdlo, vzal dych a môj tep rozbúchal do neznesiteľne prudkých a rýchlych úderov, podlomil mi kolená a vohnal slzy do očí. V týchto chvíľach bolo pre mňa nesmierne ťažké ovládnuť sa, no postupne som sa to učila, na tvár som si nasadzovala masku a pokúšala sa skryť za ňu všetky emócie. Občas sa mi však minula energia a ja som nebola schopná pretvárinky. A vtedy tu bola Elena, vždy pripravená, vždy ochotná mi pomôcť, vypočuť ma, občas ma poľutovať a občas ma, naopak, tvrdo postrčiť dopredu.

Nadýchla som sa a pustila sa do práce. Práve práca bola jedna z vecí, ktoré mi pomáhali prežiť ďalší a ďalší deň. Mala som ju rada, robilo mi potešenie stretávať sa s ľuďmi, komunikovať s nimi, snažila som sa počúvať ich problémy, tešiť sa z ich radostí.

„Šéfe, na budúci týždeň si potrebujem spraviť koliesko po zákazníkoch,“ vybrala som sa za svojím nadriadeným.

Pochybovačne na mňa pozrel a potom nenápadne skĺzol pohľadom na moje jemne vyduté bruško: „Nooo, neviem, či je to najlepší nápad,“ zaodfhal.

Prevrátila som očami. „Preboha! Som tehotná, nie chorá,“ protestovala som vehementne. Uvedomovala som si, že som sa v poslednom čase správala nezvykle a ako dobrá výhovorka mi slúžil môj požehnaný stav. Povzdychla som si a zmiernila som tón: „Viem, že som sa správala občas dosť... dosť zvláštne...“ začala som opatrne. „Ale vieš, keď sa búria hormóny...“ povedala som záhadne a sprisahanecky som stíšila hlas. Samozrejme, že môj šéf nemohol mať ani tušenia, ako to asi vyzerá, keď sa v žene búria tehotenské hormóny. No vďaka môjmu dôvernému tónu nadobudol istotu, že si to vie úplne presne predstaviť.

S pochopením v tvári i v hlase pritakal: „Jasné,“ žmurkol na mňa rovnako sprisahanecky, ako som ja naňho pred chvíľou prehovorila. „Myslíš si, že hladina je už ustálená?“ spýtal sa veľmi opatrne a do hlasu vložil žartovný podtón.

„Bez perejí,“ odvetila som použijúc akcent z hlásenia stavu vodných tokov. „A okrem toho, bez ohľadu na môj zdravotný stav, hladinu hormónov, tehotenstvo a ďalšie okolnosti, sú osobné stretnutia s klientmi nutné. Nechceme predsa, aby konkurencia využila našu nepozornosť a začala nás nenápadne vytláčať?!“

„To nemôžeme dopustiť,“ súhlasil bez pochybností. Aj napriek tomu, že sa v ňom prejavovala typická mužská vlastnosť, a to panický strach z tehotných žien a ochranárske sklony voči nim, ako šéfovi predajného tímu mu bolo jasné, že obchody sa nedajú robiť bez osobných návštev u klientov,

a tak musel uznať, že kým zastávam post na predajnom oddelení a moje tehotenstvo mi dovoľuje presúvať sa autom medzi ordináciami zubných lekárov, bude ma musieť ako správny kapitalista vyhnať do terénu. Videla som, že mu odľahlo, keď som sa ponúkla sama.

„Ale nepreháňaj to,“ pripomenul mi otcovsky a mňa úprimne dojala jeho starostlivosť.

„Neboj, budem sa šetriť.“

Ako prvú som navštívila bývalú Adamovu ordináciu. Uvedomovala som si, že to nie je práve najlepší nápad a už vôbec nie cesta k uzdravovaniu. No ťahalo ma to tam. Bolo málo miest, kde sme sa mohli s Adamom stretávať. Väčšinou anonymné hotelové izby, reštaurácie a opäť hotelové izby. No k niektorým miestam sme si vytvorili hlbší vzťah, bolo to lesné zákutie, kde sme odstavili na dlhé hodiny svoje autá, rozprávali sa, milovali a popíjali kávu, a tiež lavička v parku, kde sme sedávali a len letmo sme sa dotýkali nohami a končekmi prstov... a potom Adamova ordinácia. Trávili sme v nej zopár krásnych chvíľ, aj napriek tomu, že mnoho z nich bolo čisto pracovných. Pod dohľadom prísnej Adamovej sestričky Jarky sme spolu robili objednávky na nákup materiálu a zariadení pre ich stomatologickú ambulanciu, ktoré naša firma Adamovi dodávala. Adam mi diktoval svoje požiadavky a ja som horúčkovo ťukala do počítača názvy a počty. Jarka nás nenápadne cez plece kontrolovala, tváriac sa, že sa venuje administratíve, čisteniu nástrojov alebo iným potrebným činnostiam. A my sme v nepozorovanej chvíli na seba žmurkali, posielali si vzdušné bozky, hľadeli si zamilovane do očí a občas sa dotkli nohami či končekmi prstov, tešiac sa zo vzájomnej prítomnosti. Niekedy som mala

pocit, že vzduch okolo nás je taký nabitý statickou energiou, že stačí malá iskra a celá ambulancia vzplanie. Ak by niekto chcel, aby som mu opísala moje najerotickejšie chvíle v živote, tak by mi možno napadli paradoxne práve tieto chvíle, plné zakázanej túžby, mimovoľných dotykov a spaľujúcich pohľadov.

Nadýchla som sa a vošla som do čakárne, pomaly som pristúpila k tabuľke vedľa dverí. Pociťovala som vnútornú triašku, pretože som sa obávala, že na dverách uvidím ešte Adamovo meno. No bolo tam už meno druhého lekára a ja som iracionálne pocítila sklamanie. Zafukala som, ani nie príliš energicky, ako som mala vo zvyku, ale ani nie ustráchané. O pár sekúnd z dverí vykukla Jarka. Chvíľu na mňa ohromene pozerala, akoby som bola príznak z iného sveta.

„Miška,“ zamumlala a nečakane jej vyhrkli slzy. Potom sa zháčila a začala habkať: „Teda... prepáčte... pani...“

Nedala som jej dohovoriť, lebo ma jej reakcia napriek všetkým mojim predsavzatiám úplne dostala, len som pristúpila k nej a objala ju. „Och, Jarka,“ oslovila som ju menom.

Zovrela ma v náručí. „Len mi strašne chýba,“ zašepkala mi do ucha.

Vtom sme si obe naraz uvedomili, že lekár na nás nechápavo pozerá. Jarka zahanbene odstúpila: „Prepáčte. To je pán doktor Bielik, ktorý prevzal ordináciu po doktorovi Lieskovskom,“ predstavila mi muža zhruba v Adamovom veku, ktorý však ani zďaleka nebol taký príťažlivý.

„To je pani Vančíková, dodáva nám materiál, náhradné diely na naše zariadenia, prípadne celé zariadenia,“ ukázala zase na mňa.

Bolo milé, že nepoužila minulý čas a dala tak najavo, že na tomto fakte sa nič nemení.

„Fajn,“ usmial sa doktor Bielik. „Doktor Lieskovský mal ordináciu perfektne zabehnutú, takže nemám potrebu niečo meniť,“ potvrdil mi moju dodávateľskú pozíciu. „Bol to perfekcionista.“

„Poznali ste ho?“ bola som zvedavá, kto prevzal Adamovu prax.

Prikývol: „Boli sme spolužiaci. Nebyť tragédie, ktorá sa doktorovi Lieskovskému prihodila, povedal by som, že to bolo neuveriteľné šťastie získať po ňom prax. To, že to bolo takýmto spôsobom, mi nedovolí tešiť sa z tohto.“

Smutne som sa usmiala: „Pán doktor, mali by ste sa úprimne tešiť. Nemôžete za to, čo sa Adamovi stalo, a určite by bol rád, keby vedel, že niekto zodpovedný prevzal jeho prax a jeho životné dielo tak nevyšlo navnivoč,“ chlácholila som ho a sama som sa čudovala, kde sa vo mne nabralo toľko pozitívnych slov. Druhých som utešovala a moje rany vnútri stále krvácali.

Pozrel na mňa s vďakou v očiach a len mlčky prikývol. Pochopil nielen z mojich rečí, ale aj z Jarkinej spontánnej reakcie, že som Adama musela poznať bližšie ako len svojho odberateľa.

„Už nemáme naplánovaných žiadnych pacientov, tak vás nechám, nech sa môžete porozprávať, a vybehnem na obed,“ navrhol zdvorilo. „Jarka, vy máte tuším lepší prehľad, čo nám chýba. Ja sa ešte stále orientujem. Spravíte objednávku?“

„Pravdaže, pán doktor!“ pritakala, vďačná, že nám nechal chvíľku. Videla som na nej, že sa chce so mnou porozprávať.

Jarka si sadla za počítač, ja som si pritiahla k nej stoličku a vytiahla notebook, ako som to vždy robievala s Adamom, aby som si mohla rovno zapisovať objednávku. Diktovala mi a moje prsty behali po klávesoch. Keď doktor Bielik za sebou

zavrel dvere, otočila sa a skúmavo si ma premerala. Začervenala som sa pod jej pohľadom.

„Miška...“ začala opatrne. „Ja... je mi to dosť trápne... Ale viete, u doktora Lieskovského som pracovala dlhé roky,“ bolo zvláštne, ako stále používala doktor Lieskovský, nikdy ho neoslovila Adam, ani teraz po smrti. „A bol mi... ako syn... alebo ako mladší brat,“ vysvetľovala v rozpakoch.

Len som prikývla, lebo som si nebola istá, kam smeruje.

„Miloval vás!“ vyhrkla zrazu.

Pozrela som na ňu a zase som sa len ťažko bránila slzám. „Ja viem,“ zaševalila som nečujne. Nevedela som, kam smeruje, či ma súdi, či ma z niečoho obviňuje, či dokonca nerozmýšľa, či nie som príčina jeho smrti, aj keď to bolo akokoľvek absurdné. Adam sa nechcel zabiť, bola to nehoda, išiel za mnou a chcel ma presvedčiť, aby som žila s ním, s ním a naším dieťaťom, ktoré som nosila pod srdcom.

Jarka si odkašlala: „Chcela som vám len povedať, že som rada, že vás stretol. Bol šťastný.“

Už som viac nedokázala zdržiavať slzy a nechala som ich voľne tiecť po lícach. Jarka sa načiahla po mojej ruke a jemne mi ju zovrela v dlani, k tomu ma materinsky pohladkala po vlasoch. Nechala som ju a vďačne som sa na ňu pozrela.

Skĺzla mi pohľadom na moje jemne vyduté bruško. „Je jeho?“ spýtala sa opatrne.

Preglgla som a prikývla.

„Vedel o ňom?“

Opäť som prikývla.

„Škoda, že sa ho nedočkal. Ale aj tak musel byť šťastný. Zomrel šťastný,“ povedala, pritiahla si ma a objala. Boli to krásne slová a ja som jej bola nesmierne vďačná. Chvíľu som sa nechala objímať, potom som sa jemne odtiahla, poutierala

si slzy a opatrne navrhla: „Asi by sme mali pokračovať, kým nás tu nachytá doktor Bielik v objatí.“

Jarka sa pobavene uškrnula a súhlasne prikývla. A tak sme pokračovali v objednávke. Keď sme ju dokončili, srdečne sme sa rozlúčili a obe sme vedeli, že sme získali novú priateľku.

2. kapitola

Po troch dňoch strávených na cestách som sa vrátila domov, a hoci som bola dosť unavená, paradoxne som sa cítila nabitá energiou. Viezla som sa na vlne spomienok na Adama, na naše miesta a chvíle strávené v jeho spoločnosti. A muse-la som uznať, že rozhovory s mojimi zákazníkmi, počúvanie ich problémov, sťažností, radostí a úspechov mi pomáhali na chvíľu zabudnúť na moju bolesť a občas nemyslieť na pocit vlastnej straty.

„Ahojte, je niekto doma!?“ zakričala som hneď od dverí.

Chvíľu sa nikto neozýval a ja som začala predpokladať, že som prišla prvá, no napokon sa na schodisku zjavila dcéra Dominika: „Už si doma?“ spýtala sa a na môj vkus to znelo trochu rozmrzene.

„Skončila som skôr, už som mala toho aj dosť,“ ospravedlňovala som sa ako malé dieťa prichytené pri nejakom pestve.

„Hm,“ odvetila moja dcéra, ktorú vlastne vôbec nezaujímali moje dôvody skorého príchodu domov.

Trochu rozpačito som prestúpila, a potom som sa s cestovným kufříkom, v ktorom som mala zbalené základné potreby na dve noci mimo domu, vybrala do spálne. Mechanickými pohybmi som začala vybaľovať veci a rozkladala som ich na

kôpky na posteľ. Zobrala som hygienické vrecúško a špinavé oblečenie a vybrala sa do kúpeľne. Keďže som mala plné ruky, pokúsila som sa otvoriť si dvere laktom, no boli zamknuté.

„Dominika?!“ spýtala som sa dosť nelogicky, keďže doma bola iba moja dcéra.

„Hneed!“ zakričala a rozkašľala sa.

Stála som za dverami a čakala, kým mi otvorí. Chvíľu ešte pokašliavala, potom som počula splachovač a prúd vody. Zdalo sa mi, že si umýva zuby.

„Domi, prosím, mám plné ruky,“ ozvala som sa nepokojne.

Dvere sa prudko rozleteli: „Bože, veď už idem,“ osopila sa na mňa.

„Si chorá?“ spýtala som sa.

Nechápavo na mňa pozrela: „Prečo?“

„Počula som, ako kašleš.“

Prevrátila očami: „Ježiši, len mi zabehlo,“ odvetila útrpne.

Pokrčila som ramenami a vošla som do kúpeľne. Vybáľila som si zvyšné veci a vybrala sa do kuchyne s úmyslom navariť niečo chutné na večeru. Odkedy pominuli moje ranné nevoľnosti, bola som často hladná ako vlk. Keď som prechádzala okolo Dominikinej izby, zaklopala som a skôr, ako som počula zázračnú formulkú o vpustení do svojej zakázanej komnaty, som strčila hlavu do dverí. Moja dcéra ležala na posteli, ruky mala založené za hlavou a pozerala do stropu. Ani neviem, prečo ma to prekvapilo. Asi pre jej zvláštny výraz v tvári a postoj celého tela. Nevyzeralo to, akoby oddychovala, skôr akoby ležala odovzdaná osudu, depresívna, nešťastná.

„Deje sa niečo?“ spýtala som sa.

Ani ku mne neotočila hlavu: „Prečo by sa malo niečo diať?“ spýtala sa otrávene.

„Neviem...“ zaodfhala som. „Ležíš tu... ležíš tu tak odovzdane.“

„Netuším, ako sa leží odovzdane. Ale ja ležím premýšľajúco,“ odvrkla.

Prehliadla som drzý tón v jej hlase, vošla som bez opýtania do izby a posadila sa na posteľ vedľa nej: „O čom rozmýšľaš?“

Prevrátila očami a odtiahla sa odo mňa, akoby som mala lepru: „O všeličom.“

„Aha,“ vzdychla som. Bolo mi jasné, že o viac myšlienok sa so mnou nepodelí.

„Nemala si byť na terapii?“ spýtala som sa zrazu, lebo som si spomenula, že o takomto čase zvykne navštevovať terapeutku.

„Volala mi, že je chorá,“ odvetila.

„Aha,“ prikývla som. Nepotešilo ma to. Bola som rada, že Dominika navštevuje pravidelne terapeutku, a verila som, že kvalifikovaná psychologička dokáže odhaliť, ak by moja dcéra stratila kontrolu nad anorexiou. Dúfala som, že u nestranného, nezainteresovaného a citovo nenaviazaného človeka nájde Dominika väčšie pochopenie, trpezlivosť a viac dobrých rád ako u rodičov, kamarátok či iných blízkych ľudí.

„A v škole?“ skúsila som rozvíjať dialóg.

„Fajn,“ nedala mi šancu.

„Ideš dnes na tréning?“ nevzdávala som sa. Dominika milovala beh na dlhšie trate a bola v ňom dobrá. Niekoľko mesiacov jej zdravotný stav, pobyt v nemocnici a nedostatočný prísun kalórií nedovoľovali trénovať, no pred tromi týždňami začala pomaly s tréningami. Bola som za jej trénerom, všetko som mu vysvetlila a on mi sľúbil, že bude moju dcéru zatiaľ šetriť.

„Dnes nevládzem,“ vzdychla.

Prekvapilo ma to. To sa ešte nikdy nestalo. Dominika bývala občas vyčerpaná a unavená, jej návrat do normálneho života bol náročný. Hoci občas som videla, že ide na tréning s posledným vypätím síl, ešte nikdy sa nestalo, že by svoju únavu priznala.

„Stalo sa niečo?“ spýtala som sa vystrašene.

Privrela oči: „Bože, mamíí, nemôžeš už prestať s tým vypočúvaním. Chcem si trochu oddýchnuť, tak ma, prosím, nechaj chvíľu na pokoji.“

Zháčila som sa. Rozmýšľala som, či som na ňu príliš tlačila. Odkedy sme zistili, že naša dcéra trpí mentálnou anorexiou a my sme na to prišli, až keď bola na kosť vychudnutá a skolabovala, tak som sa o ňu príšerne bála a sledovala som každý jej krok, každý jej pohyb či zmenu nálady ako súkromné očko. Uvedomila som si, že to na ňu musí byť obrovský tlak. Chcela som zachovať prirodzenú rovnováhu, primerane sa zaujímať o svoje deti, no zároveň ich nedusiť prehnanou materskou starostlivosťou. Zdalo sa, že sa mi to príliš nedarilo, sklzála som z jedného extrému do druhého. Prílišnú voľnosť svojich detí a svoju nevšímavosť som vymenila za ostražité sledovanie a vypočúvanie, ktoré ničilo nielen moje deti, ale aj moju psychiku, pretože pri každom vybočení zo štandardného správania sa začali v mojej hlave vytvárať rôzne paranoidné predstavy a teórie.

„Prepáč,“ zamumlala som zahanbene. „Tak oddychuj, potom ťa zavolám na večeru,“ navrhla som jej.

Neodpovedala, len neurčito pokývala hlavou, čo sa nedalo považovať za súhlas, ale ani som jej nemohla vytknúť jednoznačný nesúhlas. A tak som len rozpačito sedela na posteli a cítila som sa vedľa svojej dcéry ako cudzinec.

„Tak... ja sa idem pustiť do tej večere,“ dodala som napokon